

[Ministeren for offentlige arbejder]

jer redegøre for betænkningens indhold og udvalgets forslag. Jeg begrænser mig til at gengive nogle hovedpunkter, som er af betydning for den konklusion, som jeg er kommet til, og som fremlægges i denne redegørelse.

Det er udvalgets opfattelse, at det kun er muligt i forsikringsformer straks at etablere en dækningsordning for stormflodsskader, hvis det ved lov gøres til en pligt for samtlige brandforsikringstagere at have og bidrage til en stormflodsforsikring. Udvalget kan ikke anvise noget bæredygtigt alternativ.

Ifølge udvalgets skitse må forsikringssekskabernes samlede dækningstilsvare inden for et år begrænses til 200–300 millioner kr. Staten skulle så som garant tilsvare forsikringssekskaberne det beløb, som disse måtte komme til at udrede ud over maksimum. Ifølge udvalget skønnes ordningen at kræve en præmieindtægt på omkring 25 millioner kr. om året, et beløb, der altså må opkræves hos landets brandforsikringstagere.

Lad mig knytte nogle bemærkninger til disse tre hovedpunkter.

Som bekendt består en forsikringsordning i sin grundtanke i, at den, der er udsat for en given risiko, ved frivilligt at betale en i forhold til risikoen afpasset præmie sikrer sig mod tab, hvis den skadevoldende begivenhed indtræder. Hvis det tvangsmæssigt pålægges et stort antal forsikringstagere at bidrage til at dække skader, som efter al sandsynlighed aldrig vil ramme dem, er det et klart brud med denne grundtanke. Udvalget påpeger dette afgørende forhold, men siger, at rimeligheden heraf er undergivet en rent politisk vurdering, som udvalget har afholdt sig fra.

Det andet punkt, statsgarantien for en overskridelse af et årligt maksimumsbeløb på 200–300 millioner kr., tror jeg i givet fald ville være temmelig teoretisk. Det er altså ikke det punkt, der har haft afgørende betydning for mine overvejelser og det resultat, som jeg er kommet til.

Det tredje punkt, den anslåede størrelse af den årlige præmieindtægt, må derimod siges at veje tungt. Jeg nævnte, at det offentlige efter stormfloden i 1981 udbetalte omkring 55 millioner kr. i godtgørelser. I betragtning af, at ingen nulevende har oplevet stormflodsskader af en tilsvarende størrelse her i landet ved én begivenhed, er det let at se, at en årlig betaling på omkring 25 millioner kr.

er et betragteligt beløb. Om pengene opkræves hos landets brandforsikringstagere eller hos skatteyderne, kommer reelt ud på ét.

På et tidligt tidspunkt henvendte jeg mig til hvert enkelt af landets amtsråd for at få et indtryk af, hvorledes disse så på sagen. De indkomne svar er medtaget i udvalgsbetænkningen. At indstillingen varierer, er naturligvis ikke overraskende.

Resultatet af mine overvejelser om den principielle form for stormflodsbistand er blevet, at vi bør blive stående ved den hidtidige bevillingsordning. En tvungen stormflodsforsikring bør ikke gennemføres af navnlig følgende grunde:

Den ville betyde et brud med grundlæggende principper i forsikringstanken. Den ville efter al sandsynlighed – også set i et lidt længere perspektiv – blive dyrere for borgerne end en bevillingsmæssig godtgørelsesordning. Den ville ikke have en sådan bred opbakning i befolkningen, som en sådan tvangsordning bør have. Den sidste betragtning synes jeg at en samlet bedømmelse af amtsrådenes udtalelser afgiver basis for.

4. Som sagt mener jeg, at vi bør blive stående ved den hidtidige bevillingsordning.

Jeg har naturligvis noteret mig, at de medlemmer af folketinget, som efter stormfloden i 1981 udkastede tanken om en naturkatastrofefond, navnlig lagde vægt på, at de skadelidte på det tidspunkt, da en stormflod måtte indtræde, bør kunne have en rimelig forventning om, at de vil blive hjulpet. Denne betragtning lægger også jeg vægt på. Min opfattelse herom er, at selve denne redegørelse og den drøftelse af den, som må forventes at følge, i sig selv vil give en solid basis for en sådan forventning. Imidlertid kan jeg meget vel se, at en mere permanent »påmindelse« om den gode vilje kan være på sin plads, hvis denne redegørelse får principiel tilslutning her i folketinget, hvad jeg efter tidligere faldne tilkendegivelser må forvente. Dette kan ske ved i anmærkningerne til kystinspektatets hovedafsnit i fremtidige finanslovforslag at anføre, at der, såfremt finansudvalget i det enkelte tilfælde giver sin tilslutning dertil, under dette afsnit vil blive optaget beløb til udbetaling af godtgørelser til skadelidte ved stormflod. Den endelige afgørelse af, om staten skal træde til, vil dermed fremdeles ligge hos finansudvalget.